

## Hồi thứ tám

Bản thù chưa rõ lòng còn rồi  
Tà chính khôn hay ta vẫn ngại

Nam Tề Vân tâm niệm vừa động, chợt nghe phía ngoài lại vang tới tiếng nhạc ngựa, Nam Tề Vân cho rằng là quân của An Lộc Sơn “Ngay cả Vũ Văn Thông cũng đã thua trận bỏ chạy, họ lại còn có người nào giỏi hơn nữa? Cho dù là có thêm vài người, cũng nhất định không phải là đối thủ của Hoàng Phủ Tung. Ồ, những người đã có tuổi thường ăn nói không khỏi lằng nhằng, ta đã thấy võ công của người rồi, người cần gì phải vất vả dạn đi dạn lại?”.

Tiếng nhạc ngựa càng lúc càng gần, Hoàng Phủ Tung ngồi xếp bằng trên mặt đất, dáng vẻ vô cùng kỳ quái, dường như trong dáng vẻ lo lắng có mấy phần sâu khổ, Nam Tề Vân đã nhận ra là một người một ngựa phóng tới, không kìm được vô cùng ngạc nhiên, nghĩ thầm “Hoàng Phủ Tung chỉ một chiêu đã thu xếp được Vũ Văn Thông, mà còn kẻ nào có thể làm y sợ hãi như vậy?”.

Nam Tề Vân đang ngờ vực đoán mò, chợt trước mắt sáng bừng, chỉ thấy một thiếu nữ áo trắng bước vào cửa miếu! Nam Tề Vân này giờ vẫn cho rằng kẻ tới ắt phải là một người đàn ông to lớn, nào ngờ lại là một cô gái yếu điệu xinh đẹp như hoa, quả thật vô cùng bất ngờ.

Thiếu nữ ấy bước vào cửa miếu, đưa mắt nhìn quanh, thấy một người bị trọng thương nằm dưới đất, hai người toàn thân đầy máu đang ngồi, cũng cảm thấy kỳ lạ, nhưng rõ ràng mục tiêu của nàng không phải là Đoàn Khuê Chương, Chỉ thấy nàng quét mắt qua một lượt, ánh mắt đã nhìn chằm chằm vào Hoàng Phủ Tung, quát một tiếng “Hoàng Phủ lão tặc, hôm nay đã đến ngày chết của ngươi, sao còn không mau mau bước ra chịu chết?”.

Hoàng Phủ Tung ngẩng đầu lên nhìn thiếu nữ một cái, chậm rãi nói “Cô là Hạ cô nương phải không? Ta đã đoán là cô sẽ tới tìm ta, chỉ là ta với cô vốn không oán không thù, bây giờ mới gặp mặt lần đầu, tại sao cô lại nhất định đòi giết ta?”.

Thiếu nữ vỗ kiếm quát “Kẻ gian tà dâm ác thì ai ai cũng có quyền giết, cần gì giữa ta với ngươi phải có oán thù?”.

Câu ấy vừa buông ra, Nam Tề Vân tuy đang lúc vận khí điều tức

cũng không tìm được giết náy mình, nên biết Hoàng Phủ Tung tuy có lúc cũng có hành vi cổ quái, nhưng trên giang hồ tiếng tốt vẫn nhiều hơn tiếng xấu, cả Nam Tề Vân trong lòng vẫn coi y là nhân vật hiệp nghĩa, mà thiếu nữ kia lại mắng y là kẻ gian tà thâm ác, Nam Tề Vân cơ hồ không dám tin vào tai mình nữa.

Nhân vật hiệp nghĩa mà bị mắng là “gian tà thâm ác” thì quả thật là điều sỉ nhục lớn nhất, Nam Tề Vân cho rằng nhất định Hoàng Phủ Tung sẽ nổi giận quát tháo như sấm, nào ngờ y hoàn toàn bị bất ngờ, chỉ nghe Hoàng Phủ Tung trầm giọng nói “Người nào nói với cô như thế?”. Thiếu nữ nói “Không can gì tới người! Người tiếng ác đồn xa, chẳng lẽ ta điếc à?” Hoàng Phủ Tung nói “Cô không nói nhưng ta cũng đã đoán được mấy phần. Ta hỏi lại cô, có phải đó là một người mà cô rất tin tưởng không?”. Thiếu nữ tức giận nói “Ta tới đây không phải để nghe người tra vấn, hừ, người muốn hỏi dò ta để sau này ám sát người đó chứ gì? Người đừng có nằm mơ, hôm nay người phải mất mạng dưới kiếm của ta rồi”.

Hoàng Phủ Tung lại hỏi “Là ý cô muốn giết ta hay cô nghe lời người khác?”. Thiếu nữ kia tựa hồ rất bức mình, nói “Người còn định hoa ngôn xảo ngữ, kéo dài thời gian à?”. Hoàng Phủ Tung nói “Không, ta chỉ là không muốn chết oan thôi. Cô muốn giết ta, thì cũng phải cho ta chết được cam tâm chứ!”. Thiếu nữ kia nén giận nói “Là ý của ta thì sao? Là nghe lời người khác thì sao?”. Hoàng Phủ Tung nói “Nếu là ý của cô, thì cô phải đưa ra chứng cứ rõ ràng về tội ác của ta, ta mới tâm phục”.

Đó cũng chính là câu Nam Tề Vân đang nghĩ trong lòng, chỉ thấy thiếu nữ kia ngẩn ra, tựa hồ nàng cũng không đưa ra được chứng cứ nào về tội ác của Hoàng Phủ Tung. Hoàng Phủ Tung lại nói tiếp “Nếu là người khác muốn người giết ta, thì người cứ về nói lại với người ấy rằng trên đời có rất nhiều chuyện khó mà phân biệt thật giả, bảo y cứ nhẫn nại một thời gian, tự nhiên sẽ có lúc mọi chuyện rõ ràng. Hoàng Phủ Tung ta nhất sinh có thể cũng từng làm chuyện xấu xa, nhưng cái mũ gian tà thâm ác thì không thể chụp lên đầu ta được đâu!”.

Thiếu nữ cả giận nói “Ta không tin lời dối trá của người! Ta chỉ biết người là một tên ma đầu không điều ác nào mà không làm! Hừ, tên ma đầu người cũng biết sợ chết à? Người có gian ngoan biện hộ cũng vô ích, sao còn không mau mau bước ra chịu chết!”.

Hoàng Phủ Tung cười nói “Nếu ta sợ chết thì đã không hẹn cô tới đây”. Thiếu nữ nói “Được, nếu đã thế thì sao còn chưa động thủ? Có phải định chờ người giúp đỡ không?”. Hoàng Phủ Tung nói “Ta bình sinh chưa từng nhờ ai giúp đỡ!”. Thiếu nữ nói “Được, người có người giúp cũng được, không có người giúp cũng được, ta chỉ dựa vào thanh kiếm này quyết sống chết với người một phen”.

Hoàng Phủ Tung nói “Cô muốn giết cứ giết, ta nhất định không động thủ với cô”. Thiếu nữ kia ngẩn ra, nói “Ta không giết kẻ trong tay không có tác sát! Mau cầm quả trượng của người lên!”. Hoàng Phủ Tung nói “Ta nói không động thủ là không động thủ, cô muốn giết thì cứ giết, còn không giết thì ta đi đây”. Thiếu nữ nói kia rõ ràng định chiếu theo quy củ giang hồ giao đấu rồi sẽ giết y, nhưng hiện Hoàng Phủ Tung cự tuyệt không động thủ với nàng, lại khiến nàng nhất thời không biết nên quyết định thế nào.

Hoàng Phủ Tung lại chậm rãi nói “Bây giờ ta đã biết lai lịch của cô, cũng biết người muốn cô giết ta là ai. Nếu ta chết mà làm người ấy hả giận được thì cũng là một chuyện hay. Được rồi, cô không giết ta nữa, lão khiêu hóa ta đi đây!”.

Thiếu nữ kia nghiêng rằng, cầm cây quả trượng dưới đất lên, quát “Đứng lên, cầm lấy!”. Hoàng Phủ Tung đón lấy quả trượng, nhưng lại vút qua một bên, cười nói “Điều gì mình không muốn thì đừng làm cho người khác, ta nghĩ cô cũng không thích người khác bắt cô làm điều gì mà người không thích”.

Thiếu nữ kia lại nghiêng rằng, vung thanh kiếm lên, quát “Được người định mặt dày ăn vạ để thoát chết, nhưng ta không mắc mưu đâu, ta không giết người không xong!”. Lần này quả thật nàng đã quyết ý, chỉ thấy thanh trường kiếm vung ra, soạt một tiếng lập tức đâm tới ngực Hoàng Phủ Tung.

Nhìn thấy Hoàng Phủ Tung sẽ phải mất mạng dưới kiếm, chợt thấy một đạo bạch quang như dải lụa cuốn mau tới, keng một tiếng chặn thanh trường kiếm của thiếu nữ lại.

Hoàng Phủ Tung thở dài nói “Nam đại hiệp cần gì phải đa sự”. Nam Tể Vân lại nhìn thiếu nữ quát “Cô nương, cô giết người cũng phải có đạo lý, cô nương chỉ trích Hoàng Phủ tiên bối là kẻ gian tà thâm ác, lại không nói ra được chứng cứ, họ Nam ta nghe thấy cũng không phục”.

Thiếu nữ kia thu thanh kiếm về, thấy lưỡi kiếm bị mẻ một miếng, đột nhiên dùng dùng nổi giận, quát “Người nói giúp cho tên ma đầu này, chắc cũng chẳng phải là người tốt gì! Được, người không phục thì ta cứ giết người trước rồi sẽ nói chuyện”.

Thiếu nữ kia chỉ cho rằng Nam Tề Vân là bè đảng của Hoàng Phủ Tung, xuống tay không hề lưu tình, chỉ thấy mũi kiếm của nàng rung lên một cái, bắn ra một bông kiếm hoa, chỉ trong một chiêu liên tiếp đánh vào ba đại huyết trên người Nam Tề Vân. Nam Tề Vân lúc ấy cũng nổi giận, hoành đao chém mau ra, định chém gãy trường kiếm của nàng, thiếu nữ kia biết y cầm bảo đao nên tránh không trực diện đón đỡ, Nam Tề Vân một đao chém ra, đang định quát một tiếng “Xem đao!”, kiếm thế của thiếu nữ kia đột nhiên đổi hướng, thế tới vô cùng kỳ ảo, Nam Tề Vân cũng bất giác giật nảy mình, may là chiêu số của y chưa đánh ra hết, vội dùng thân pháp Bàn long nhiều bộ thu đao né người, chỉ nghe soạt một tiếng, vạt áo của Nam Tề Vân đã bị mũi kiếm của nàng đâm thủng!

Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, thiếu nữ kia một kiếm đắc thủ, kiếm thứ hai kiếm thứ ba lại liên tiếp đánh ra, mau như giờ tát mưa sa!

Nam Tề Vân lúc ấy công lực đã hoàn toàn khôi phục, nhưng dưới thế công lợi hại của thiếu nữ, trong lúc gấp gáp cũng chỉ còn cách đón đỡ, nhưng y phòng thủ vô cùng chắc chắn, thiếu nữ kia không sao làm gì được.

Thiết Ma Lặc được Hoàng Phủ Tung giúp đỡ, chân khí đã nạp vào Đan điền, lúc ấy công lực cũng đã khôi phục được bảy tám phần, bèn thủ hộ bên cạnh Đoàn Khuê Chương, tập trung quan sát trận chiến. Chỉ thấy thiếu nữ kia xuất thủ như chớp, kỳ chiêu diệu thức đánh ra liên miên bất tận, Thiết Ma Lặc tuy còn nhỏ tuổi nhưng đã gặp người có kiếm pháp thượng thặng, lúc ấy nhìn vào cũng không khỏi hơi hoảng sợ “Nếu chỉ bàn về kiếm thuật thì chỉ e thiếu nữ này cũng không kém gì Đoàn thúc thúc của mình”.

Nam Tề Vân triển khai Du thân bát quái đao pháp, thân pháp bộ pháp giữ chặt các phương vị Bát môn, Ngũ bộ, không hề rối loạn, đánh được hồi lâu, y đã dần dần nhận ra được lộ số kiếm thuật của thiếu nữ kia, đột nhiên quát lớn một tiếng, đao quang chớp lên, như sóng lớn ngàn trượng âm âm đổ xuống, thiếu nữ kia bị y bức bách lùi

lại liên tiếp. Thiết Ma Lặc nhìn thấy mặt mày hớn hở, không kìm được kêu lớn “Hay quá, hay quá!”. Lúc ấy y đã hoàn tất công phu Thổ nạp, không sợ chân khí đi sai đường nữa, nhưng Hoàng Phủ Tung vẫn trừng mắt nhìn y một cái. Đúng lúc Thiết Ma Lặc kêu lớn khen hay, kiếm pháp thân pháp của thiếu nữ kia cũng đột nhiên thay đổi, chỉ thấy nàng tà áo phất phơ, dưới ánh đao bóng kiếm vẫn như hồ điệp xuyên hoa, tranh giành thế công với Nam Tề Vân, đúng là: Một chiêu một thức không lơ lửng, Trong vòng gang tác chiếm tiên cơ, vô cùng kịch liệt!

Thiếu nữ kia thấy Nam Tề Vân ý khí hiên ngang, võ công trác tuyệt, ngấm ngấm khen lạ, đột nhiên đánh hờ một chiêu, lên tiếng hỏi “Người là ai? Đã có thân thủ như thế, sao lại cam tâm đi làm nanh vuốt cho tên lão tặc này?”.

Nam Tề Vân hú dài một tiếng, hoành đao giữ kín môn hộ, cất giọng sang sảng đáp “Đại trượng phu đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, ta là Ngụy Châu Nam Tề Vân! Xin hỏi tôn tính đại danh của cô nương là gì? Tại sao muốn giết Hoàng Phủ tiên sinh?”.

Thiếu nữ kia dường như giật nảy mình, vội hỏi “Người là Ngụy Châu Nam Bát sao?”. Nam Tề Vân nói “Chính là tại hạ, cô nương có gì chỉ giáo?”. Thiếu nữ kia tỏ ra hoảng sợ luống cuống, nguyên là sau khi Đoàn Khuê Chương mai danh ẩn tích, trong mười năm ấy bậc hiệp khách nổi tiếng nhất giang hồ chính là Nam Tề Vân, thiếu nữ kia cũng đã sớm nghe tới đại danh của y, nhưng không ngờ y lại là một hán tử trung niên khoảng ba mươi tuổi. Thiếu nữ kia ngấm nghĩ một lúc, chợt nói “Nam đại hiệp, người bớt quản chuyện không đâu đi!”. Nam Tề Vân nói “Giết người là chuyện lớn, há có thể coi là chuyện tầm thường, cô muốn giết người, thì phải nói ra được lý do, nếu không Nam mỗ không thể không quản”.

Thiếu nữ kia đỏ bừng mặt, nghiêm giọng nói “Nam Tề Vân người có danh là đại hiệp mà lại không phân biệt được đúng sai đen trắng, người coi lão tặc này là loại người nào?”. Nam Tề Vân nói “Hoàng Phủ tiên sinh là người trong đạo hiệp nghĩa, ai mà không biết? Cô nhục mạ tiền bối, lại không nói ra được lý do, tự mình đã sai trước rồi”.

Thiếu nữ kia cười nhạt nói “Hoàng Phủ lão tặc dối đời trộm danh, thật ra là một ma đầu ngấm làm điều ác, uống cho người có tiếng là đại hiệp, lại bị y lừa gạt”. Nam Tề Vân nói “Cô nói y làm nhiều điều

ác, có chứng cứ gì không?”.

Thiếu nữ kia hai hàng lông mày nhướng lên, dường như vốn không muốn nói, nhưng bây giờ đã quyết ý, nghiêm nghị nói “Mẹ ta là người làm chứng! Ta không thể không tin lời bà nói? Bà từng chính mắt nhìn thấy lên lão tặc này giết chồng người ta, bắt cóc vợ người ta, ta mắng y là kẻ gian tà dâm ác chẳng lẽ là mắng sai à? Ta là vâng lệnh mẹ tới trừ gian, Nam Tề Vân, người vốn có tiếng hiệp nghĩa, hôm nay ta cũng không cần người giúp đỡ, nhưng ít nhất người cũng nên khoanh tay ngồi nhìn, không nên cản trở”.

Nam Tề Vân giật nảy mình, bất giác liếc qua Hoàng Phủ Tung, chỉ thấy Hoàng Phủ Tung đang khẽ thở dài, Nam Tề Vân trong lòng rung động, nghĩ thầm “Chẳng lẽ y từng làm chuyện xấu xa mà thiếu nữ này nói?”. Bèn để ý nhìn kỹ lại, thấy Hoàng Phủ Tung hoàn toàn không lộ vẻ hổ thẹn, tiếng thở dài của y tựa hồ như một sự tủi lòng, một sự thương xót không biết làm sao. Nam Tề Vân từng trải giang hồ, nhãn quang rất sắc bén, trong lòng bất giác nghi ngờ, nghĩ thầm “Nhìn dáng vẻ này thì nhất định Hoàng Phủ Tung bị oan uổng, nhưng tại sao y không biện hộ? Tại sao lại cam tâm để thiếu nữ này giết chết? Xem ra trong chuyện này nhất định có nguyên nhân rất phức tạp, mà Hoàng Phủ Tung không muốn nói với người khác”.

Thiếu nữ kia thấy Nam Tề Vân vẫn hoành đao cản đường, mày liễu dựng ngược, tức giận nói “Ta đã nói rất rõ ràng, người còn muốn cản đường ta à?”. Nam Tề Vân nói “Ta nghe thấy còn rất nhiều điểm chưa rõ ràng, cô nói Hoàng Phủ tiên bối gây ra tội ác giết chồng bắt vợ, vậy cặp vợ chồng ấy rốt lại tên họ là gì? Ngoài ra có ai nhìn thấy không? Tình hình lúc ấy diễn ra thế nào...”. Thiếu nữ kia tức giận nói “Đây là mẹ ta nói lại với ta, mẹ ta nói quyết không phải giả, cần gì hỏi nhân chứng vật chứng nữa?”.

Nam Tề Vân nghĩ thầm “Xem ra chỉ sợ mẹ cô ta cũng vẫn còn giấu một số chuyện, chưa từng nói rõ với cô ta”. Lúc ấy bên vung bảo đao một cái, chặn thế công của thiếu nữ, trầm giọng nói “Cô tin mẹ cô, nhưng ta thì tin Hoàng Phủ tiên bối. Có ta ở đây, hôm nay cô muốn giết người thì nhất định không được, theo ta thấy, chẳng bằng cô cứ tạm dừng tay, lưu lại tên họ địa chỉ, đợi ta làm xong một vài việc, chậm nhất là trong ba tháng, nhất định sẽ tới thăm tận nơi, gặp mặt lệnh đường, nói cho rõ ràng”.

Thiếu nữ kia cả giận nói “Người đã không tin mẹ ta, còn gặp bà làm gì? Hừ, người đừng cậy người có chút thanh danh, mẹ ta cũng chưa chắc đã thêm gặp người đâu. Hừ, người có tránh ra không? Người mà không chịu tránh ra, đừng trách ta không khách khí!”. Kiếm pháp thi triển, lập tức lại như mưa sa gió táp xông vào đánh ráo riết.

Nam Tề Vân đương nhiên không chịu lùi ra, lúc ấy y đã hơi hiểu rõ kiếm pháp của thiếu nữ, tuy chưa thể thủ thắng, nhưng đã hơi chiếm được thượng phong, nhưng trong lòng y lại thầm kêu lên “Thật xấu hổ!”, nghĩ thầm “Nếu mình không cậy vào thanh bảo đao này, chỉ e quả thật không phải là đối thủ của cô ta”.

Thật ra công lực của Nam Tề Vân cũng cao hơn thiếu nữ một bậc, thiếu nữ kia đánh mãi không hạ được y, trên trán đã ứa mồ hôi, mà Nam Tề Vân vẫn thần sắc tự nhiên, thiếu nữ kia tự biết không thắng nổi, cảm tức nói “Tại sao người liều mạng bảo vệ cho lão tặc này?”. Nam Tề Vân nói “Một là ta tin Hoàng Phủ tiên bối không phải người xấu, hai vì y lại có ơn cứu mạng cho ta, cô muốn giết y làm sao ta không quản?”. Thiếu nữ kia sửng sốt, nói “Ồn cứu mạng gì?”. Vừa đúng lúc ấy, Đoàn Khuê Chương đột nhiên nói mơ “Sử đại ca, Sử đại ca, ta ở đây, ta ở đây, người còn nhận ra Đoàn Khuê Chương ta không?”.

Thiếu nữ kia đột nhiên la lớn một tiếng, chạy qua phía Đoàn Khuê Chương đang nằm, Thiết Ma Lặc bảo vệ cạnh Đoàn Khuê Chương, thấy nàng đột nhiên sấn tới, giật nảy mình, vội nhắc thanh bảo kiếm lên định chém, cao giọng quát “Nữ tặc độc ác thật, Đoàn thúc thúc của ta đã bị thương tới mức này mà người còn muốn làm hại y sao?”. Thiếu nữ kia rê trường kiếm một cái, dùng thế chữ “Niêm”, hất thanh kiếm của Thiết Ma Lặc ra, trở tay một cái, lại đón đỡ thế công của Nam Tề Vân, quát “Khoan hãy động thủ, y là ai?”. Nam Tề Vân nói “U Châu đại hiệp Đoàn Khuê Chương, cô đã nghe tên y chưa?”. Thiếu nữ kia thân hình rung động, vội hỏi “Y đúng là Đoàn Khuê Chương à, tại sao còn gọi một người tên Sử Dật Như nữa?”.

Nam Tề Vân cũng đột nhiên thân hình rung động, vội hỏi “Cô nương, cô quen Sử Dật Như à?”. Thiếu nữ kia nói “Người đừng hỏi ta, người cứ nói Sử Dật Như hiện ra sao rồi?”.

Nam Tề Vân nói “Sử Dật Như à? Y đã bị An Lộc Sơn bức bách tự tận rồi”. Thiếu nữ kia sắc mặt sa sầm, lại hỏi “Vậy thì có phải Đoàn

đại hiệp bị thương trong phủ An Lộc Sơn không?”. Nam Tề Vân thốt lên “Dường như cô biết sự tình giữa họ phải không? Không sai, Đoàn đại hiệp đúng là vì muốn cứu người bạn họ Sử của y, lấy ít địch nhiều trong phủ An Lộc Sơn, vì thế bị trọng thương. May mà gặp được Hoàng Phủ tiên bối, được y cấp cứu, nếu không chỉ e y đã mất mạng rồi”.

Nam Tề Vân dừng lại một lúc, nói tiếp “Tối hôm qua bọn ta cũng xông vào phủ An Lộc Sơn, đáng tiếc bọn ta tới chậm một bước, không kịp cứu Sử Dật Như...” . Thiếu nữ kia nói chen vào “Ồ, ta hiểu rồi, cũng may là có các người, nên Đoàn đại hiệp mới không rơi vào tay An Lộc Sơn, phải không?”. Thiết Ma Lặc kêu lên “Đúng thế, người đoán không sai chút nào. Ta nói cho người biết, Nam đại hiệp và ta bị thương cũng nhờ vị Hoàng Phủ tiên bối đây chữa cho, Hoàng Phủ tiên bối còn giúp bọn ta đánh lui truy binh của An Lộc Sơn tại sao có thể nói y là người xấu được?”.

Thiếu nữ kia lộ vẻ mờ mịt, tựa hồ ý tứ thù địch với Hoàng Phủ Tung đã giảm đi vài phần, ngẫm nghĩ một lúc, chợt lại hỏi “Vợ và con gái Sử Dật Như ra sao?”.

Nam Tề Vân ngần ra, nói “Ta không biết”. Thiếu nữ kia nói “Hồ đồ! Tại sao người không biết?”. Nàng làm sao biết được Đoàn Khuê Chương vốn chưa từng kể chuyện này cho Nam Tề Vân, lúc Thiết Ma Lặc kéo Nam Tề Vân đi cứu Đoàn Khuê Chương, tuy có nói qua một lượt nhưng chưa nói gì tới vợ con Sử Dật Như.

Thiết Ma Lặc tuy không thích thái độ của thiếu nữ kia, nhưng thấy nàng quan tâm tới chuyện hai nhà Đoàn Sử như thế, đoán nàng không phải là người xấu bèn đáp “Vợ và con gái họ Sử bọn ta chưa từng gặp, có quá nửa là bị giam ở chỗ An Lộc Sơn, người muốn biết tin tức của họ, nếu có can đảm thì tới tìm An Lộc Sơn mà hỏi”.

Thiếu nữ kia bị Thiết Ma Lặc khích một câu, biến hẳn sắc mặt, chợt vung trường kiếm ra chỉ vào Hoàng Phủ Tung nói “Nghĩ lại việc người cứu Đoàn đại hiệp, tối nay ta tạm tha chưa giết người, có điều sau này nếu ta tra xét ra việc làm xấu xa của người, ta sẽ còn tính sổ với người”. Hoàng Phủ Tung khẽ cười đau khổ, tựa hồ định nói gì đó nhưng lại nén lòng không nói, thiếu nữ kia quay đi, bước ra khỏi cửa miếu, nhảy lên lưng ngựa, cao giọng kêu lên “Ta tên Hạ Lăng Sương, người có thể nói lại tên ta với Đoàn đại hiệp”. Tiếng nhạc ngựa vang

lên, khi nàng nói xong chữ cuối, tiếng nhạc ngựa đã đi xa rồi.

Thiết Ma Lặc bụng đầy ngực vực, hỏi “Hoàng Phủ tiên bối, cô gái họ Hạ này võ công tuy cao cường, nhưng cũng chưa chắc đã hơn Vũ Văn Thông bao nhiêu, người đánh bại Vũ Văn Thông dễ dàng, cô ta hoàn toàn không phải là đối thủ của người, tại sao người lại sợ cô ta?”.

Hoàng Phủ Tung gượng cười nói “Kẻ ăn mày bị giận bị mắng cũng là chuyện rất bình thường, chẳng đáng gì. Ở, lão khiếu hóa lại mong chết dưới kiếm của cô ta để cô ta khỏi đi giết người khác”. Thiết Ma Lặc nghe y nói rất kỳ lạ đang định hỏi nữa, Hoàng Phủ Tung lại nói “Lão khiếu hóa đã nói nhiều rồi, chuyện này quả thật không muốn nhắc tới nữa. Nam đại hiệp, nếu người tin được lời của lão khiếu hóa, thì chuyện này người không cần quản nữa”.

Nam Tề Vân biết y có chuyện khó nói, nghĩ thầm “Nghe y nói thế, giống như chịu tội thay cho người khác. Nhưng tội danh gian tà âm ác nặng nề tới mức nào, nếu chịu thay người khác thì chuyện khác thì còn nói được, nhưng tại sao lại phải gánh chịu tiếng xấu như thế?”. Nhưng Hoàng Phủ Tung đã nói tới mức ấy, Nam Tề Vân và Thiết Ma Lặc tuy bụng đầy nghi ngờ, cũng không tiện hỏi nữa.

Hoàng Phủ Tung nói “Trời đã sáng rồi, lão khiếu hóa có việc phải đi trước một bước. Qua khoảng hai giờ nữa thì Đoàn đại hiệp có thể tỉnh lại. Ở đây có một bình dược hoàn, mỗi ngày người cho y uống ba lần, mỗi lần một viên uống hết bình dược hoàn này, thì chắc y cũng có thể khỏe lại như trước”.

Nam Tề Vân đón lấy cái bình, trong bình có hai mươi viên dược hoàn, nếu tính mỗi ngày ba viên thì không quá bảy ngày, Đoàn Khuê Chương có thể khôi phục lại võ công.

Nam Tề Vân nói “Lão tiên bối có ơn tái sinh, bọn ta không biết làm sao báo đáp, lão tiên bối còn có gì nhắn lại Đoàn đại hiệp không”.

Hoàng Phủ Tung cười nói “Lão khiếu hóa thường chịu ơn người khác, nếu nói báo đáp thì báo đáp được bao nhiêu? Huống hồ mới rồi người cứu mạng ta, cũng tính là báo đáp rồi”. Y ngừng lại một lúc, chợt nói “Đoàn đại hiệp là người ân oán phân minh, sau khi y tỉnh lại người không cần nói dược hoàn này là của lão khiếu hóa để y khỏi vướng bận trong lòng”. Thiết Ma Lặc nói “Như thế không được, nếu y hỏi ai cứu mạng y, bọn ta cũng không thể không nói cho y biết”.

Hoàng Phủ Tung nói “Thôi thế này vậy, chuyện cầm máu trị thương thì cứ nói với y, còn chuyện được hoàn thì cứ nói là Nam đại hiệp mang theo trong người, phàm là người học võ, ai cũng có cao đơn hoàn tán chế theo bí quyết riêng, có điều công hiệu khác nhau mà thôi. Nếu nói của lão khiêu hóa tạng, thì lại không hay”. Nam Tề Vân thấy y nói rất trịnh trọng, không khỏi nảy ý nghi ngờ, Thiết Ma Lặc lại cười nói “Người cầm máu trị thương cho y là người, y mà biết rồi, há lại không vương bận trong lòng sao?”. Hoàng Phủ Tung ngẫm nghĩ rồi nói “Được rồi, vậy thì ta cũng nhờ y một việc tính ra chẳng ai chịu ơn ai”. Nam Tề Vân nói “Chuyện gì?” Hoàng Phủ Tung tháo ra một chiếc nhẫn sắt, đeo vào ngón tay của Đoàn Khuê Chương, nói “Nhờ các người thuyết phục với Đoàn đại hiệp giúp, sau này nếu y gặp một người, người ấy cũng mang một chiếc nhẫn sắt giống hệt thế này, thì xin y nể mặt ta mà nương tay cho người ấy”.

Thiết Ma Lặc nghĩ thầm “Lão ăn mày này lại giở trò huyền hoặc gì đây?”. Lúc ấy cũng đã ngẫm ngẫm nghi ngờ, nhưng y là một đứa nhỏ lớn lên trong đám cường đạo, biết rõ chuyện kiêng kỵ của giang hồ, lúc ấy không dám hỏi nữa, cung cung kính kính nói “Lão tiên bối yên tâm, nhất định ta sẽ chuyển lại mấy câu dặn dò này”.

Hoàng Phủ Tung nhắc cây quả trượng lên, đang định bước ra cửa miếu, chợt quay lại nhìn Nam Tề Vân nói “Suýt nữa ta quên mất một chuyện, tháng trước ta gặp sư phụ người ở Trác huyện”. Nam Tề Vân hỏi “Lão nhân gia người có nói gì không?”. Hoàng Phủ Tung nói “Y nói y vốn định tới Tuy Dương, nhưng vì có chuyện khác, nên đến trung tuần tháng sau mới tới được. Y và ta nói chuyện về người, nói rằng những hành động hành hiệp trượng nghĩa của người trên giang hồ mấy năm nay, y đều biết cả, cảm thấy rất được an ủi. Y hỏi ta có quen người không, ta nói đã nghe tên chứ chưa gặp mặt, y nói với ta, trong mấy hôm nay, có thể người sẽ tới Tuy Dương, lại nói với ta rằng: Thái thú Tuy Dương Trương Tuần là một nhân vật nổi tiếng hiện nay, lão ăn mày người nếu không bận việc gì cũng nên tới Tuy Dương một chuyến. Ta biết người vốn thích bọn hậu bối, nhân dịp này cũng có thể gặp đồ đệ ta. Nếu gặp y, thì kể chuyện này lại cho y. Nếu y có việc gì ở Cửu Nguyên, thì không cần chờ ta ở Tuy Dương. Hô hô, không ngờ ta chưa tới Tuy Dương, lại vừa khéo gặp người trong ngôi miếu hoang này”.

Nam Tề Vân lúc ấy mới nghĩ ra, lúc họ vừa bước vào miếu thì

Hoàng Phủ Tung đã đặc biệt lưu ý tới y, nghĩ thầm “Chẳng trách y chưa hồi lai lịch đã chịu trị thương cho mình, dường như sư phụ đã sớm nói tướng mạo của mình cho y biết”.

Nam Tề Vân vốn đang mang tâm sự nặng nề “Đoàn Khuê Chương trọng thương chưa lành, Thiết Ma Lặc đương nhiên phải hộ tống y về chỗ Đậu gia, Thiết Ma Lặc tuy tinh minh tài giỏi, về võ công thì trong bọn hậu bối cũng khó có người bằng được, nhưng rốt lại vẫn là một đứa nhỏ mới lớn, Nam Tề Vân làm sao yên tâm? Bây giờ nghe sư phụ đến trung tuần tháng sau mới tới Tuy Dương, Nam Tề Vân cũng thay đổi chủ ý.

Hoàng Phủ Tung đi rồi, Nam Tề Vân nói “Ma Lặc, ta không đi Tuy Dương nữa, mà làm bạn với người tới Đậu gia trại một chuyến. Thu xếp cho Đoàn đại hiệp xong, nếu người không bận việc gì, ta lại cùng người tới Tuy Dương gặp sư phụ ta”. Thiết Ma Lặc cả mừng nói “Vậy thì tốt quá! Có điều không phải Quách Tử Nghi có một lá thư muốn người đưa tới cho Trương Tuần sao? Người hộ tống bọn ta không làm lỡ việc của người chứ?”.

Nam Tề Vân nói “Lá thư ấy đưa muộn một tháng cũng không hề gì. Đây là Quách lệnh công nhờ ta tiện dịp mang theo, hẹn với Trương Thái thú, chuẩn bị nhỡ đến lúc xảy ra họa hoạn, đôi bên lưu tâm giúp đỡ lẫn nhau. Thật ra hai người bọn họ đã sớm kính trọng nhau, cho dù không có lá thư này mà đến lúc có chuyện, ắt họ cũng sẽ cùng nhau chia sẻ hoạn nạn, đồng lòng vì nước”.

Thiết Ma Lặc nói “Nhân lúc trời còn chưa sáng, chờ ta đi trước kiểm hai bộ quần áo”. Nam Tề Vân biết y muốn đi thi triển tài ăn trộm, cười nói “Thằng tiểu tặc nhà người phải cẩn thận, đừng để người ta bắt được đấy”. Thiết Ma Lặc đầy vẻ tự tin nói “Chắc chắn không có chuyện ấy đâu”. Nào ngờ Thiết Ma Lặc đi suốt nửa giờ, Nam Tề Vân nơm nớp không yên, nghĩ thầm “Chẳng lẽ lại ứng với lời mình nói sao?”. Đang lúc sốt ruột chợt nghe ngoài cửa có tiếng bánh xe lộc cộc, Nam Tề Vân nhìn ra, lập tức trong lòng như buông được một khối đá nặng, nguyên là Thiết Ma Lặc đánh một chiếc xe lừa trở về.

Nam Tề Vân cười nói “Người làm sao mà ăn trộm được cả xe lừa thế?”. Thiết Ma Lặc nói “Xe và lừa không phải là ăn trộm, là dùng một thỏi vàng đổi lấy đây”. Nam Tề Vân cười nói “Ô, hóa ra người

giàu có thật, trong người còn mang cả vàng nữa”. Thiết Ma Lặc nói “Thỏi vàng ấy vốn không phải của ta, mà là của một nhà giàu. Ta tới nhà y lấy trộm mấy cái quần áo, nhân tiện lấy luôn mấy thỏi vàng, rồi tới hiệu xe, trời vừa hơi rạng, ta không kịp gọi họ dậy, bèn để lại một thỏi vàng rồi dắt con lừa và chiếc xe đi, con lừa này không nghe lời ta sai khiến, ta vừa kéo nó ra cổng, nó đã hí âm lên, lúc ấy mọi người mới tỉnh dậy, lúc đầu họ còn nhao nhao la lên: Bắt trộm, ta ngồi trên xe vung tay nói với họ: Ta không phải là trộm, ta là Thần Tài. Lúc ấy chắc họ đã phát giác ra thỏi vàng, lập tức tiếng mắng biến thành tiếng reo hò, cũng chẳng ai đuổi theo nữa”. Nói xong hô hô cười rộ, cười xong nói tiếp: “Thật ra ăn trộm vẫn là ăn trộm, có điều ta chỉ ăn trộm nhà giàu, không ăn trộm nhà nghèo thôi. Một nén vàng đủ mua mười chiếc xe lừa, bọn phu xe ấy đền một chiếc xe lừa cho chủ hiệu cũng còn lời chán”.

Lúc ấy trời đã sáng hẳn, Thiết Ma Lặc đã thay quần áo sạch, Nam Tề Vân nhân lúc y nói chuyện cũng đã thay quần áo, hai người bế Đoàn Khuê Chương lên xe, chiếc xe lừa này là Thiết Ma Lặc lựa chiếc tốt nhất, trong xe có trải nệm, rất tiện cho Đoàn Khuê Chương nằm nghỉ ngơi.

Nam Tề Vân giơng xe chạy mau, suốt một giờ đã tới địa giới Lâm Đồng, phía sau hoàn toàn không có truy binh mới thở phào một tiếng. Nam Tề Vân là một hiệp sĩ thành danh, Thiết Ma Lặc là thế gia cường đạo, hai người nói những chuyện trên giang hồ, vô cùng thú vị, Nam Tề Vân cười nói “Người mới bấy nhiêu tuổi đời, đã luyện thành thần thủ diệu thủ như thế, tương lai nhất định sẽ rất cao cường! Chỉ e không có ai dám mở tiệm kinh doanh nữa”.

Thiết Ma Lặc cười nói “Ta còn kém lắm! Người có biết thiên hạ đệ nhất thần thủ là ai không”. Nam Tề Vân nói “Là Tam thủ thần cái Xa Trì phải không?”. Thiết Ma Lặc nói “Không, Tam thủ thần cái đã bị hạ rồi, hiện nay thiên hạ đệ nhất thần thủ là Không Không Nhi, y từng đánh cuộc với Tam thủ thần cái, Tam thủ thần cái lấy trộm một chiếc khèn ngọc của Ninh vương, y lại lấy trộm chiếc khèn ngọc từ tay Tam thủ thần cái, như thế còn chưa đáng kể, y trộm được xong lại đem trả lại, trả xong lại trộm lại, liên tiếp ba lần, khiến Tam thủ thần cái khâm phục bò rạp xuống đất, chỉ đành nhường y đem chiếc khèn ngọc tới chỗ Ninh vương lãnh thưởng, bây giờ bốn chữ Diệu thủ không không dường như trong hắc đạo không ai không biết”.

Nam Tề Vân nói “Ta đã sớm nghe đại danh của Không Không Nhi, song chỉ biết kiếm pháp của y cao cường, tiếc là vẫn chưa gặp mặt”. Thiết Ma Lặc cười nói “Lần này ngươi tới nhà nghĩa phụ ta biết đâu có thể chạm trán Không Không Nhi, nếu không gặp Không Không Nhi thì nhất định sẽ gặp Tinh Tinh Nhi sư đệ của y”. Nam Tề Vân cảm thấy kỳ quái, đang định hỏi tại sao, chợt nghe Đoàn Khuê Chương kêu lên một tiếng “Ái chà”. Nam Tề Vân nói “Tốt rồi, y đã biết đau rồi. Qua một lúc Đoàn Khuê Chương mở mắt ra, ồ một tiếng nói “Nam huynh đệ sao lại là ngươi? Sử đại ca của ta đâu? Đây là chỗ nào? Ta đang nằm mơ à?”. Y sau khi trọng thương, hôn mê suốt nửa đêm, bây giờ tuy bắt đầu tỉnh lại, nhưng rõ ràng đầu óc vẫn còn mờ mịt.

Nam Tề Vân nói “Đoàn đại ca, chúng ta thoát hiểm rồi, đây là trong địa giới huyện Lâm Đồng”. Đoàn Khuê Chương dần dần nhớ lại chuyện đêm qua: chửi mắng An Lộc Sơn, kịch chiến với Vũ Văn Thông, Sử Dật Như tự tận, Nam Tề Vân xông vào vòng vây..., sau cùng nhớ lại hình ảnh ngọn phán quan bút của Vũ Văn Thông đâm vào trước ngực y, mà Nam Tề Vân cũng đang xông tới, sau đó không biết gì nữa. Từng hình ảnh lướt qua trong đầu y, có phải là thật không, hay là một trường ảo mộng?

Chiếc xe đang chạy mau trên đường lúi, gặp ghềnh dị thường, Đoàn Khuê Chương đột nhiên bị xóc tung lên, động tới vết thương, cảm thấy mười phần đau đớn, Đoàn Khuê Chương hiểu rõ, mới rồi những chuyện y vừa nhớ ra đều là thật, hoàn toàn không phải là mộng.

Nam Tề Vân vội ôm chặt y, chỉ thấy y sắc mặt xám ngoét, hai mắt vô thần, dáng vẻ ngơ ngác, qua một lúc đột nhiên lẩm bẩm “Sử đại ca, ngươi chết khổ quá đi! Đều là huynh đệ, ta hại ngươi rồi!”. Giọng nói trầm trầm, chẳng hề kêu la khóc lóc, nhưng với giọng điệu đó tâm tình đó lúc y nói ra, không khí giống như đều đông đặc lại, quả thật khiến người ta rúng động và so với kêu la khóc lóc còn đau đớn gấp hàng trăm lần.

Nam Tề Vân hạ giọng nói “Đoàn đại ca, ngươi phải bảo trọng thân thể, báo thù cho Sử nghĩa sĩ mới là việc lớn”.

Đoàn Khuê Chương đột nhiên tỉnh hẳn, bên tai chợt như văng vẳng lời Sử Dật Như lúc lâm tử: Đoàn đại ca, giữ ta sống để trả thù

không bằng giữ người sống để trả thù. Lại nghĩ tới Lư thị vợ Sử Dật Như và đứa con gái mới sinh của y rơi vào miệng cạp, Đoàn Khuê Chương nghiêng rằng, không tìm được ứa nước mắt, giọng như hướng về linh hồn Sử Dật Như trên trời phát thệ “Đúng, Sử đại ca, ta phải nghe lời người”, kể lại nói “Nam huynh đệ, thật làm khó cho người, vì ta mà phải xông vào chỗ nguy hiểm như thế! Ma Lặc, thằng nhỏ nhà người, tuy không nghe lời ta, nhưng bây giờ ta cũng không trách người đâu”.

Hai người Nam Thiết thấy y dần dần tỉnh táo, lúc ấy mới hơi yên tâm. Đoàn Khuê Chương thử vận khí, nhưng cảm thấy tay chân tê dại, toàn thân không có chút sức lực, một hơi thở cũng không vận lên được, không tìm được thở dài nói “Té ra ta bị thương rất nặng! Lúc nào mới trả thù được?”. Thiết Ma Lặc nói :Dượng cứ yên tâm, Hoàng Phủ Tung lão tiên bối nói sau bảy ngày thì người có thể khỏe lại như cũ. Đoàn Khuê Chương chợt hỏi “Hoàng Phủ Tung à? Là Tây Nhạc thần long Hoàng Phủ Tung trong Giang hồ thất quái phải không”, giọng nói và vẻ mặt đều mang mấy phần kinh ngạc.

Thiết Ma Lặc nói “Đúng thế, thương thế của bọn ta cũng là nhờ lão nhân gia người chữa trị cho”. Đoàn Khuê Chương nói “Nói thế thì dường như cái mạng của ta cũng do y cứu sống phải không?”. Thiết Ma Lặc nói “Đúng thế, lúc ấy người chảy máu không ngớt, nội thương lại nặng, là y bế huyết cầm máu cho người, sau đó thôi huyết quá cung cho người, lại đổ cho người nửa hồ lô rượu thuốc”. Đoàn Khuê Chương sắc mặt xám xanh, qua một lúc mới nói “Không ngờ ta lại hồ đồ chịu ơn cứu mạng của y, mắc món nợ nhân tình này, thật khiến ta khó xử”.

Thiết Ma Lặc bị dáng vẻ của y làm cho hoảng sợ ngẩn ra, trong lòng vô cùng kinh ngạc, nhất thời không dám nói gì. Nam Tề Vân hỏi “Có gì là không đúng?”. Đoàn Khuê Chương nói “Nam huynh đệ, người liều mạng cứu ta, ta rất cảm kích, nhưng người là người đồng đạo, ta chịu ơn người, trong lòng vẫn bình thản, chứ còn Hoàng Phủ Tung à? Ta chịu ơn y, sắp tới thật không biết làm sao cho phải”.

Nam Thiết hai người giật nảy mình, hoảng sợ hỏi “Vị Tây Nhạc thần long ấy không phải là người trong đại hiệp nghĩa sao?”. Đoàn Khuê Chương nói “Nam huynh đệ, người xuất đạo sau ta mười năm, chẳng trách người không biết rõ về y, vào thời ta, y được khen nhiều

hơn bị chê”. Nam Tề Vân vội hỏi “Được khen nhiều hơn bị chê à? Theo như người nói thì Hoàng Phủ Tung há cũng từng làm chuyện xấu sao? Tại sao ta đều nghe người ta nói tốt về y, thậm chí sư phụ ta cũng bình luận về y, nói hành vi của Hoàng Phủ Tung tuy có điểm kỳ quặc, nhưng vẫn là người trong đạo hiệp nghĩa”.

Đoàn Khuê Chương nói “Nghĩ lại thì chắc vì lão nhân gia người giấu kín điều xấu mà nêu cao điều tốt cho người khác thôi. Con người Hoàng Phủ Tung quả thật đã làm rất nhiều chuyện tốt, vả lại tốt nhiều hơn xấu, nhưng việc xấu y làm thì quả thật khiến người ta rợn tóc gáy”.

Nam Tề Vân biến sắc mặt nói “Đoàn đại ca, người có thể kể lại cho ta nghe không”. Đoàn Khuê Chương nói “Được, trước tiên ta nói những chuyện hay của y, mấy mươi năm về trước đã, y từng đánh cướp tiến bạc hối lộ của hai viên Tiết độ sứ Lư Long, Hứa Châu, dùng tiến ấy để cứu giúp dân Hoàng Hà bị thủy tai, y từng một mình trừ khử Yên Triệu ngũ bá, y từng gỡ nguy giải nạn cho hai phái Không Động Yên Sơn, tiêu trừ cho võ lâm một trường tai họa...”. Nam Tề Vân ngắt lời “Những chuyện ấy ta đã biết rồi, người nói xem y làm những chuyện xấu gì”. Đoàn Khuê Chương nói “Chuyện xấu cũng có vài việc thương thiên hại lý, có một năm có mấy đạo sĩ luyện đan lên Thiên Sơn hái Tuyết liên, dọc đường về bị y giết chết cướp mất chỉ có một người thoát được. Có một năm y che chở cho một tên đạo tặc bắt con gái người ta lên Trại Xích Phong, đánh Định Nhất thiên sư của phái Thiếu lâm bị thương, phái Thiếu lâm vốn muốn tìm y tính sổ, nhưng không bao lâu lại xảy ra chuyện y dùng khoản tiền lớn cứu tế nhân dân bị thủy tai, phái Thiếu lâm nghĩ tới công đức ấy của y, mới buông tha cho y, chỉ trừ khử Trại Xích Phong”.

Nói tới đó, Thiết Ma Lặc đột nhiên chen vào “Có phải y đã từng giết chồng người ta, cướp vợ người ta không?”. Đoàn Khuê Chương rất kinh ngạc, hỏi “Sao người biết được?”. Nam Tề Vân lại càng hoảng sợ, kêu lên thất thanh “Quả thật là có chuyện ấy à?”. Đoàn Khuê Chương nói “Chuyện đó đến nay vẫn còn là một nghi án, có điều theo như ta thấy, có đến chín phần là do Hoàng Phủ Tung làm!”. Nam Tề Vân định thần, hỏi “Rốt lại là chuyện gì?”. Đoàn Khuê Chương nói “Chuyện này xảy ra cách đây hai mươi năm, lúc ấy có một đôi hiệp khách thiếu niên nổi tiếng bốn phương, người nam tên Hạ Thanh Đào, người nữ tên Lãnh Tuyết Mai. Họ liên thủ làm rất nhiều chuyện

nghĩa hiệp, chí đồng đạo hợp, đôi bên ưa thích ngưỡng mộ nhau, vì thế đính hôn. Vào hôm họ thành hôn, vô cùng náo nhiệt, người trong giang hồ bất kể có quen biết hay không cũng nhao nhao tới chúc mừng, ai cũng hâm mộ họ là một đôi giai ngẫu hiếm có trong võ lâm. Ta là bạn thân với cả tân lang tân nương, đương nhiên cũng có mặt trong những người tới chúc mừng”.

“Nào ngờ cặp vợ chồng ai cũng ngưỡng mộ này đúng vào đêm động phòng hoa chúc lại gặp phải thảm họa bất ngờ. Ta còn nhớ rất rõ ràng, đêm ấy ta và mấy người bạn thân của tân lang tân nương vừa vui đùa ở phòng xong, đang còn cao hứng, tụ họp ở ngoài sảnh uống rượu, ai cũng đã ngà ngà, chợt nghe trong phòng vang ra một tiếng la thảm khẩn ngủi, ta lập tức tỉnh rượu, bất kể chuyện lễ nghi, lập tức xông vào phòng xem, chỉ thấy tân lang đã ngã lăn xuống đất mà tân nương không biết đã đâu rồi”.

“Ta vội đỡ tân lang dậy, đáng thương y đã bị trọng thương, không nói được một tiếng, ta kê vào tai y hỏi mấy tiếng: Ai là hung thủ? Y còn nhận ra ta là bạn thân, nhìn ta một cái, đưa ngón tay ra run run chấm vào máu trên người xiên xiên xẹo xẹo viết xuống đất, nhưng chưa viết xong tên của hung thủ thì đã tắt hơi! Ôi, ánh mắt của y lúc sắp chết thì ta không bao giờ quên được, đó chính là ánh mắt cầu khẩn ta trả thù cho y!”.

Ta nhìn kỹ lại chữ máu mà y viết, chữ thứ nhất là chữ Hoàng, chữ thứ hai chỉ có hai nét, một ngang một dọc, giống chữ thập nhưng không phải chữ thập, nét ngang và nét dọc trong chữ thập dài gần bằng nhau, nhưng hai nét vạch ấy của y thì nét ngang rất ngắn, nét dọc lại dài, trên đời vốn không có người họ Hoàng, không chờ ta lên tiếng, đã có người kêu lên: Hung thủ chắc chắn là Hoàng Phủ Tung!”.

Nam Tề Vân run lên nói “Chỉ bằng vào một manh mối ấy thì tựa hồ chưa thể nói là chứng cứ xác thực”. Đoàn Khuê Chương nói “Không sai, có rất nhiều người cũng như ngươi, không dám tin hung thủ là Hoàng Phủ Tung, họ đoán hoặc giả chữ Hoàng là chỉ người hoàng đế phái tới. Vì đương thời Hạ Thanh Đào có thù oán với một thị vệ trong nội đình tên Công Tôn Trạm, biết đâu là Công Tôn Trạm làm”. Thiết Ma Lặc hạ giọng nói “Ồ, nói thế cũng hơi có lý”. Đoàn Khuê Chương cao giọng nói “Không, nói thế hoàn toàn vô lý”. Đúng là: Kiện tụng

nhao nhao khôn phá án, Ánh đao bóng máu chuyện càng nghi.

Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

[Vietkiem.com](http://Vietkiem.com)